

HÄDA KINOGA

ehk

KUIDAS ROELAS ÕPILASED KINOS KÄIVAD

Tahan jutustada uskumatu, kuid siiski tõesti sündinud loo Roelast. See algas juba suvel, kui rahva tungivatele nõudmistele vastu tulles kinomehaanik A. Männamaa nõustus ühel heal päeval andma õpilasetendust algusega kell 20.00. Lapsi kogunes rohkesti ja nad ootasid kannatlikult 2 tundi, ainult kinomehaanik Männamaa jäi ilmumata. Suurt nurinat see veel ei tekitanud, sest suvevaheajal oli õpilastel luba külastada täiskasvanute seanssi, mis algas kell 22.00.

Algas kooliaeg ja Roela 7-klassiline kool hakkas pioneerijuhi M. Ladvase energilisel algatusel taotlema õpilaste seanssi. Esimeseks plaanis ettenähtud filmiks oli A. Gaidari tuntud jutustuse põhjal loodud «Trummilööja saatus». Õpilased ja õpetajad olid õigeaegselt kohal, maksti piletiraha, kuigi pileteid ei saadud, ja seanss algas.

Poole filmi ajal tekkis kuskil lühiühendus ja mehaanik teatas, et aparaadi rikke tõttu jääb seanss poolleli. Õpilastele lubati filmi näidata järgmisel päeval kell 10.00. Järgmisel päeval ei läinud sellele vaatamata, et Roela 7-klassilise kooli direktor E. Kukk sõitis «Moskviți» kuumaks, korda leida kinomehaanik Männamaad. Nurisevad õpilased läksid pettunult koju, kuigi olid oma taskurahast tasunud täie piletihinna.

Järgmise filmi ajal kogunes vähe õpilasi, sest nad olid hakanud kahtlema võimaluses näha korralikult kogu filmi. Sm. Männamaa leidis, et õpilasi on vähevõitu ja jättis suurima südamerahuga paar-kolm ketast vahele.

Filmi «Esimene ešelon» õpilaste seansiks ei ilmunud sm. Männamaa kohale. Sama juhtus filmiga «Nad olid esimesed», mida muide täiskasvanutele näidati tummfilmil-

mina (kah saavutus aatomi-sajandill). Niisamasuguse «saavutusega» sai sm. Männamaa hakkama 17. oktoobril, kui demonstreeris Roela sovhoosi ja teiste ümbruskonnas asutuste töötajatele filmi «Poeg». Et inimestel ei läheks tummfilmi vaadates aeg igavaks, vestles sm. Männamaa aparaadiruumis täie häälega oma abilisega. Kui inimesed teda korrale kutsusid, ütles üks kinokülastaja lootusetult: «Las räägivad — häält peab ju kuskilt tulema.»

Et kindlustada õpilastele täisväärtuslik kinoseanss, leppisid Roela 7-klassilise kooli õpetajad mehaanikuga kindlalt kokku, et õpilasseanss toimub 18. oktoobril kell 18.00. Jällegi olid kohal õpilased ja õpetajad, kes elevil ootasid kinomehaaniku ilmumist. Ootasid pool tundi, terve tunni, kuid kes ei ilmunud, see oli sm. Männamaa. Õpilased koguni väitsid, et sm. Männamaa olevat öelnud: «Mina neile väntsikutele kino näitama ei hakka.» Et korduvatel ootamistel kasutult raisatud

aega mitte täiesti «korstnasse kirjutada», ütles õpetaja õpilastele: «Minge koju ja pidage meeles, mis tähendab vastutustundetu töötaja! Ärge teie saage sellisteks!»

Kui võtta arvesse, et maaõpilased käivad 3—8 km kauguselt koolis, et paljud tulid hommikul kell 7.00 kodust välja, tükike leiba kaasas, ootasid pärast tundide lõppu kella 18.00-ni, et näha kino, millele lisaks tuli veel kinoruumis oodatud tund, ja siiski pettunult koju läksid — siis võib kinomehaanik Männamaa käitumist nimetada alatuseks, mida ükski õige nõukogude inimene ei või sallida. Kui aga teatada olukorrast rajooni täitevkomitee kultuuriosakonda, siis vastatakse sealt lakooniliselt: «Ärgé virisege, sm. Männamaa on tubli (!) mehaanik!»

Me usume, et kõigile on pikemata selge, et selline olukord ei või edasi kesta ja sm. Männamaa kutsutakse korrale või asendatakse kompetentse ja vastutustundega töötajaga.

Roela 7-klassilise kooli kollektiiv